

Netværket er paa ingen Maade fastgjort til nogen Kamme eller deslige, det er kun fastgjort til tynde Reb, de saakaldte Lig. Overliget er forsynet med Flodholt, smaa Stykker af en meget let Træfort, sædvanlig Kork eller andre lette Træforter, og disse smaa Stykker Flodholt anbringes i Almindelighed i en indbyrdes Afstand paa Overliget af omtrent en Alen. Underliget er forsynet med en Mængde smaa Sten; af disse Smaasten har jeg aldrig set nogen veie over et Pund, de veie sjældent endog kun et Pund. De fastgøres til Underliget ligeledes i en indbyrdes Afstand af omtrent en Alen. Følgen af Flodholterne ved Overliget og Stenene ved Underliget er, at Garnet kommer til under Brugen at staa ret op og ned i Vandet, idet Flodholterne paa Grund af deres Stigraft drage Overliget opad, medens Stenene langs Underkanten drage Underliget ned. Hensigten med dette Redskab er ikke at sætte sig i Besiddelse af, hvad der ligger paa Havbunden, Fladstift eller deslige. Disse kunne ikke fiskes med dette Redskab, dertil er det for svagt. Hensigten med Redskabet er at fange de Fisk, som befinde sig mellem Havbunden og Overfladen, og da fornemmelig Aal. Man kan derfor kun benytte Drivvaad, naar Aalen vandrer, hvilket som bekendt i Reglen kun sker om Natten. Fiskeriet med Drivvaad er derfor et Nattefiskeri, og Kunsten ved at bruge dette Redskab er at faae det til at stryge med sin Underkant let henover Havbundens Bevogning, saaledes at det fanger de Aal, som under gunstige Omstændigheder vandre henover det. Redskabet benyttes paa den Maade, at Linerne fra dets ene Ende befestes til Fartøiets Bøugspryd, medens man lægger en Bom udover Fartøiets Agterende og dertil befæster Redskabet fra Linernes anden Ende. Redskabet ligger altfaa eller staar buesformigt ud fra Siderne af Vaaden. Under Brugen stilles Vaadens Seil baf, hvilket, som bekendt, vil sige, at Seilene stilles saaledes, at de virke imod hinanden, saa at Fartøiet hverken gaar frem eller tilbage, men driver glat for Vinden sidelæns afsted. Det er deraf, at Redskabet har faaet Navn af Drivvaad. Det kommer an paa, at denne Drift kun sker ganske langsomt, og for at bevirke dette er der en Indretning ved Vaadet, som kaldes Hanefødderne; det vil sige, ved hver af Vaadets Endes er der ved nogle Liner fastgjort nogle større Sten, de saakaldte Bundsten; de have i Reglen hver en Vægt af 5 Pd., i enkelte Tilfælde af 10 Pd. Ved under Driften at slæbe paa Havbunden, bevirke disse Sten, at Driften kun sker meget langsomt. I Aaret 1871 fremkom Regjeringens Fiskerikonfulent, Birkedommer Fiedler, senere Formand for den nedsatte Fiskerikommission, med en Indstilling til Regjeringen, hvori han blandt Andet androg paa, at der maatte blive forelagt Rigsdagen et Lovforslag, som gik ud paa at forbyde Brugen saavel af Trawls som af Drivvaad som ogsaa af

Malevaad i det Hele. Denne Indstilling kan eftersees i Fiskerikommissionens Betænkning Side 81 og 82. I Overensstemmelse med denne Indstilling blev der af Regjeringen i Sessionen 1871—72 forelagt Rigsdagen et Lovudkast, som indeholdt det af Fiskerikonfulenten Indstillede, om end ikke ganske med de samme Ord; men Forslaget gik i sin § 1 ud paa, at saavel Drivvaad som Trawl fremtidig skulde være forbudte. Imidlertid blev Regjeringsforslaget ikke vedtaget saaledes, som det var forelagt; og da navnlig ikke saaledes, som dets § 1 var forelagt. Der foretoges Forandringer deri i dette Thing, og Loven af 9de Marts 1872, der er en Frugt af disse Forhandlinger, er i sin § 1 affattet saaledes, som den vedtoges af dette Thing. Medens Regjeringsforslagets § 1, som jeg allerede har nævnt, gik ud paa at forbyde Brugen saavel af Drivvaad som af Trawl, gaar Loven af 9de Marts 1872, der er Frugten af dette Regjeringsforslag, kun ud paa at forbyde Trawl, men ikke paa at forbyde Drivvaad, og at dette saavel er Lovens Hensigt som det bestemte Niemed med den Redaktion, Loven, har, skal jeg tillade mig at oplyse. Som bekendt definerer Loven af 9de Marts 1872 det Redskab, som forbydes, saaledes, at: det er „et med tunge Jernfjættinger, Jernstænger eller anden svær Vægt belastet Baad, der med Seil- eller Dampkraft slæbes og straber langs med Bunden — det engelske trawl“. Loven har udtrykkelig for at forebygge enhver Misforstaaelse af sin Definition af det Redskab, den vil forbyde, yderligere tilføjet, at det er det engelske Trawl, som det vil forbyde. Jeg skal med Formandens Tilladelse tillade mig at minde om nogle Udtalelser, som dets saft her i Thinget, dels indeholdtes i Udvalgets Betænkning vedkommende Loven af 9de Marts 1872. Det hedder saaledes i Udvalgets Betænkning, som findes i Tidenden for 1871—72, Tillæg B. Sp. 828, blandt Andet: „Af de mange Andragender som fra forskellige Sider ere indkomne til Regjeringen og Rigsdagen, dels for og dels imod Lovforslaget, gaa de første navnlig ud paa at fremkalde Forbud imod de af Fremmede (Engelskmænd og Tydskere) indførte Slæbevaad, medens de sidste gaa ud paa, at man ikke vil forhindre Brugen af de tilvante Puls-, Bøt-, Snor- eller Haandaad, samt af nogle mindre Slæbevaad, der for nylig synes at have vundet Indpas i Belterne. Udvalget mener, at der er Grund til at imødekomme begge Parter, og skal, for at udtrykke dette noget tydeligere, foreslaa, at Benævnelsen Drivvaad (maaste bedre „Drivevaad“) ombyttes med Bund-Slæbevaad, hvorved da maatte forstaaes et med tunge Jernfjættinger, Jernstænger eller anden lignende svær Vægt belastet Baad, der ikke saaledes som Haandaad og de flere Steder brugte mindre Baad er forsynet med lange Arme.“ Yderligere bemærkede Ordsværen — det var Kommandør Tuzen — under Sagens Forhandling følgende (Rigsdagstidenden for